

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 9. Tertia propositionis pars elucidatur, & S.S. Patrum testimonijs
corroboratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Ioannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
124

vitam contemplatiuam non solum secundum suam naturam, sed etiam quoad nos diuturnam esse. eò quod competit nobis secundum actionem incorruptibilis per se animæ, scilicet secundum intellectum, & etiam quia in operibus contemplatiuis corporaliter non laboramus, postea in solutione ad secundum argumentum, in quo authoritates Augustini, & Gregorij supra à nobis adductas breuitatem contemplationis statuentes sibi obiecerat, sic respondet: *Ad secundum dicendum, quod nulla alius potest diu durare in sui summo, summum autem contemplationis est, vt attingat ad vniformitatem diuina contemplationis, vt dicit Dionysius, sicut supra positum est, vnde & si quantum ad hoc contemplatio diu durare non possit, tamen quantum ad alios contemplationis actus potest diu durare.* In quo testimonio optimè quomodo hæc diuturnitas vitæ contemplatiue secundum alios minùs perfectos actus simul cum breuitate ipsius contemplationis, secundum eius perfectissimum, & vniformem actum, coherere possit explicat, de quo etiam agit noster Ioannes à Iesu Maria in schola orationis tractatu, 8. dub. 27. Suarez lib. 2. de Relig. cap. 10. & alij.

52. Ex hac ergo doctrina demonstratum manet, denudationem illam, tam à formis imaginarijs, quam ab actibus discursiuis, de qua Mysticus noster Doctor agit eò stans, non esse intelligendam pro omni tempore, imò nec pro longo tempore etiam in his, qui ad sublimis contemplationis statum deueniunt, sed solum pro illo breui tempore, pro quo talis contemplatio vniformis, & perfecta durat; in alijs verò temporibus debet e vnumquemque quantumuis perfectum formis imaginarijs rerum velle, necnon & actibus discursiuis circa illas vt, vt satis ex ipsiusmet IOANNIS nostri testimonij supra n. 32. ostendimus, & infra etiã c. 4. sequenti n. 8. & 9. ostendimus, & eò quoad hanc etiã partem huius propositionis doctrina omnino vera, & Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonio conformis est, & ita nullus Illuminatorum error ei adscribi potest, nisi etiam cõmuni Sanctorum Patrum doctrinæ adscribare, quin potius prædictis erroribus manifestè, & expresse Mysticus noster Doctor testimonij eius iam citatis contradicit. Et hæc de secunda parte huius propositionis.

S. IX.

Tertia propositionis pars elucidatur, & Sanctorum Patrum testimonij corroboratur.

53. Tertia denique pars eiusdem propositionis statuens signum, quod contemplationis studiosus debet in se agnoscere ad hoc, vt prædictam denudationem, de qua huc vsq; locuti sumus, faciat, quòd scilicet in actibus discursiuis, & in operatione imaginationis, in quibus antea se exercebat, nequaquam voluptatem iam sicut antea, sed potius tridium, & fastidium capiat, imò nec iam huiusmodi actus exercere possit sed solum simplicem quandam, & quietam ad Deum attentionem associari diuino associatam appetat, hæc inquam pars verissima, & vtilissima est, ita vt rationabiliter de ea dubitari non posse videatur.

54. Vnde eandem profus doctrinam, & eadem omnino signa ad idem propositum assignat sublimis ille Mysticus Doctor Ioannes Taulerus cap. 35. Inquit, his verbis

Ceterum tria sunt ex quibus aduertere potest, quando iam dicta imagines abdicando sint, ne, vel citius, quam oportet, repudientur, vel nimis diu eidem inhaereatur. Primum est quando quidquid auditu percepimus, vel intellectu cum te dicto respicimus. Secundum, quando quidquid audimus, vel intelligimus nulla nos delectatione afficit. Tertium, cum intra nos esuriem desideriamque summi boni illius, quod tamen apprehendere non valeamus, magis, ac magis crescere sentimus, ita ut dicamus: Domine Deus meus, ultra iam procedere nequeo, orare meum est, annuere tuum. Hac tria quisquã in se ipso deprehenderit, non solum poterit, sed & debet eas de quibus praximus imagines sanctas, & operari rationabiliter abdicare. Sed dicat aliquis, cui ergo spiritus inhaeret, cunctis repudiatis imaginibus? Plane nulli omnino inhaeret, sed totus ab omnibus nudus est. si enim alicui inmitteretur, hoc ipsum imago foret: sponte ergo, amoris elegit suspendium, à quo nec absolui unquam desideras, nisi suus eum conditor absoluat. sicut & Iob sanctus ait, suspendium elegit anima mea, &c.

Eandem doctrinam expresse habet Sancta Mater nostra THERESIA cap. 7. Mansion. 6. ubi sic loquitur: Sunt & quadam anima (imo earum non pauca) mecum de hoc ipso egerunt, quae cum Domino dante semel ad perfectam Contemplationem pertigere, semper in ea manere vellent, quod tamen omnino non potest esse. Per hanc ergo diuinam gratiam ita affecta manent, ut quemadmodum antea solebant, deinceps nequeant de Passione, ac vita D. Nostri Iesu Christi mysterijs meditari. Cuius rei causa non video; hoc tamen ordinario causa est, quod videlicet intellectus exinde minus ad meditationem habilis & idoneus maneat. Cuius inhabilitas hanc esse causam mihi verisimile sit, quod, cum meditationis obiectum & finis alius non sit, quam ut Deus inuestigetur & quaratur, ubi is ergo iam semel inuentus erit, & anima per operationem voluntatis ad eundem denuo querendum iam assuetudinem quandam parauit, vltius se per intellectum defatigare nolit. &c. Quibus verbis nihil clarius dici potuit ad propositum, idemque reperit saepe toto illo capite, & cap. 25. viae perfectionis, de hac eadem contemplatione perfecta loquens, inquit, quod dum anima est in illa: Tamen si hic velit, loqui plane non valeat, nisi summa cum difficultate: sentit itaque se à diuino hoc Magistro, sine vilo verborum strepitu tum edoceri, potentias anima eleuando; tunc quippe si operarentur, plus obessent quam prodesse &c.

Hanc eandem doctrinam docent plures alij Doctores, cuiusmodi sunt Beatus Thomas de Villanueva in Cant. fol. 124. Magister Luisius Legionensis in marginali nota supra relato numero ad cap. 12. vitae Sanctae matris nostrae THERESIAE, Frater Basilius Legionensis in Defensorio saepe citato, propositione 3. Aluarado tom. 1. artis bene viuendi lib. 2. cap. 41. art. 3. & plures alij.

Tandem circa hanc etiam partem aduertimus, id ipsum intelligendum esse solum pro tempore contemplationis, non autem pro alijs temporibus, ut ex testimonijs Mystici nostri Doctoris supra num. 32. adductis manifestè constat, per quod omnes errores haereticorum, qui Illuminati dicuntur, manifestè exclusi, & damnati manent, nulloque pacto possunt etiam per leuem suspicionem huic doctrinae Venerabilis nostri IOANNIS tales errores adscribi, nisi eodem modo communi Sanctorum

Patrum, & aliorum illustrium Doctorum, quorum testimonia retulimus, doctrinae (quod absit) adscribantur.